

Să nu te știi...

MarianP

Să nu te știi...

Aveai un gând de ape curgând din ochi căprui
Spre un liman de flori descumpănit de vânt;
Era ultima seară, strângeai stropi de pământ
Într-un buchet de lacrimi legat c-un gând hai-hui.

Eram ultimul pom cu ramuri de absențe
Și iarna desfrunzea cu frunze reci de noapte
Un crâng;și din furtuna, mocnită-n trup de șoapte
Mirosul unui fulger duhnea a penitențe.

Mi-era Luna pe umeri o rugă-ntârziată;
Priveam prin aștri cerul ascuns sub flori de meri,
Dar umbrele bureți ștergeau voci de tăceri
În netăceri din viața ce ne-nflorea odată.

Tu mângâiai cu veșted un drum neinventat,
Erai floare de colț crescută-n umbra ploii
Și-ngenuncheai petale nescrise-n albul foi,
Pândind un drum de ape spre-un alt deziderat.

Nu mai știai de-i chin sau poate de-i durere;
Eu nu știam că știi ce dureros e-n chinuri...
Creștea în suflet iederi cu muguri de pelinuri
Ce apărau creneluri din lut amar de fiere.

Mă atingeai cu gerul gândind c-ai să mă lași,
Erai culoarea clipei marturisind ninsori;
Mă pipăiai cu fulgii din plumb uscat din nori
Uscând nepășii iernii cu seceta-ți din pași.

În fiecare seară tot izvorau sfârșituri...
Era ultima seară cu umbra ta prin fluturi,
Iar umbra mea cenușă, în zări voiai s-o scuturi
Țesând scântei de zare ca scăpărând chibrituri.

Și toate-aveau un lacăt și-o liniște de chei
Ne închideau pustiuri în peșteri, neputințe,
Mă îmbrăcam în zeghea cernitelor dorințe
Când tu te dezbrăcai de flori, printre alei.

Era ultima noapte ce începuse-n seară

Unde niciunde taina găsea un cer cu noi,
Îmi poposea în lacrimi un alt sezon de ploi
Și-n stele căzătoare se lumina a ceară.

În jurul tău nu-mi sunt;și totuși simt că-s viu,
Ramâi în trupul meu un drum pe-o stradă grea;
Pe un trotuar pustiu nisip din steaua mea
Îți pierde urma-n ploaie ca eu să nu te știu.